Р Е Ш Е Н И Е
№ 2990

гр. София, 08.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 41 състав,** в публично заседание на 17.04.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря М. Велева, като разгледа дело номер **1275** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ).

Образувано е по Жалба на Г. Й. П. от [населено място], срещу ЗАПОВЕД № РД-18-174/28.11.2013г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол" при Направление „Архитектура и градоустройство" на Столична община. С процесния административен акт, на основание чл.57а, ал.1, т.1, във вр. с чл.56, ал.2 и ал.5 от ЗУТ и с чл. 80 от Наредбата за преместваемите обекти, рекламните, информационни и монументално-декоративни елементи и за рекламната дейност на територията на СО, (наричана по долу Наредбата), на жалбоподателя П. е наредено да премахне преместваем обект: „Метална гаражна клетка", разположена в УПИ XV-108, общ., кв. 185а, м. „Гевгелийски квартал" с административен адрес[жк], р-н „И.", СО, както и да възстанови мястото и околното пространство във вида преди поставянето, по указания дадени от районната техническа служба.

Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорваната Заповед като постановена в противоречие с материалноправните норми. На първо място претендира, че процесната заповед е издадена от некомпетентен орган и като такава и нищожна. На второ място, счита, че административният орган не е взел предвид данните в преписката, че гаражът е изграден въз основа на разрешително от ДРНС в периода 1960-1965г. и е нанесен в кадастралния план преди 07.04.1987г., респ. попада в хипотезата на §16, ал.1 от ПР на ЗУТ. Моли съда да отмени Заповед № РД-18-174/28.11.2013г., както и да осъди ответника му възстанови направените

разноски по водене на делото по представен списък. В осз оттегля възражението за нищожност на заповедта, но сочи че процесният обект не е преместваем, както е прието от ответника. Подробни съображения излага в писмена защита.
Ответникът – СТОЛИЧНА ОБЩИНА, оспорва жалбата. В писмено становище излага подробни доводи за нейната неоснователност и моли съда да я остави без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на насрещната страна. В осз сочи, че се касае за преместваем обект, поставен без разрешение за поставяне.
СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:
Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.
Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол, съгласно изричната разпоредба на чл.215, ал.1 във вр. с чл.214, т.1 ЗУТ. Подадена е в преклузивния срок за оспорване – на 15.01.2014г. при връчване на заповедта на 03.01.2014г. (л. 7), от активно легитимирано лице – адресат на акта, с правен интерес.
Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.
Като взе предвид наведените от жалбоподателя доводи и извърши проверка на оспорвания административен акт на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:
Жалбоподателят се легитимира като собственик на ап.№2 от бл.№ 17, избено помещение и съответни идеални части от общите части на сградата и УПИ, върху който е построена XV-108 от кв. 185а по плана на [населено място], м. „Гевгелийски квартал". Представено е и решение № 167 от 20.11.2006г. на СРС, 89 с-ав, по силата на което е допусната промяна в собственото име на Г. Й. П., от „Г." на „Г.".
Заповед № РД-18-174/28.11.2013г. е издадена на основание Заповед № РД-09-1423/05.12.2012г. на кмета на СО (лист 30-34), с която на основание §1, ал.3 ЗУТ последният е оправомощил директора на Дирекция „О." съгласно т. 2.2. от заповедта да издава Заповеди за премахване на преместваеми обекти по чл.56, ал.1 и чл.57, ал.1 на основание чл. 57а, ал.3 от ЗУТ.
В съответствие с разпоредбата на ал.2 на чл.57а ЗУТ заповедта е издадена въз основа на Констативен акт № 28/22.10.2013г., съставен от длъжностни лица на районната администрация на район „И.". При извършване на проверката е установено, че жалбоподателят е собственик на преместваем обект – метална гаражна клетка, поставен в имот, съсобствен между СО, р-н „И. съгласно А. № 957 от 06.02.2003г., Н. И. Й., Е. С. Й., Емир Ц. Е., жалбоподателя, В. Г. П., Н. Т. П. и Л. Н. Х. без одобрен проект, разрешение за поставяне и съгласие на всички съсобственици на имота, с което е нарушена разпоредбата на чл.56, ал.2 и 5 от ЗУТ. Констативният акт е връчен на жалбоподателя на 01.11.2013г. Срещу констатациите от извършената проверка жалбоподателят е подал Възражение рег.№ СА 94-00-155/04.11.2013г.към което е приложил нотариално заверени декларации от Н. И. Й. и Емир Ц. Е. към 14.11.2006г., че са съгласни жалбоподателят да построи гараж от лека дървена конструкция и ламарина върху терена на неговата идеална част от УПИ XV със свои средства и материали, като след изграждането му става негова собственост. Освен това са представени декларации от Р. и В. К., че са извършили монтирането на гаража въз основа на разрешително, издадено от ДРНС през периода 1960-65г., както и договор за покупко-продажба на разглобяем гараж с нотариална заверка на подписите. Тези

доказателства са обсъдени от административния орган преди постановяване на акта.
За изясняване на делото от фактическа страна беше допусната и изслушана съдебно-техническа експертиза (СТЕ). Заключението на вещото лице – инж.К., съдът кредитира по делото като обективно и компетентно дадено. Експертизата е установила следните релевантни за спора факти: 1) процесната гаражна клетка представлява самостоятелна паянтова постройка с размери 3.00/ 6.50м. и височина до стрехата 2.10м. и до билото – 2,50м; 2) обектът е закрепен трайно към земната повърхност; положен е върху валирана трошенокаменна настилка; изпълнени са ивични основи по целия периметър на постройката, в които са вбетонирани метални колони и не може да бъде отделен и преместен на друго място без да наруши целостта си. 3) за обекта няма издадено разрешение за строеж или разрешение за поставяне; 4) процесният обект не е нанесен в регулационния план от 1965г.; но е нанесен в неодобрения к.л. 287, емисия 1981г., както и в регулационния план от 1988г. и 1995г. като не е предвиден за събаряне и в последния такъв от 2003г. В осз вещото лице сочи, че ивичните основи с вбетонирани метални колони са вкопани в земята. Това са масивни основи. Счита, че гаража не е преместваем обект, а строеж по смисъла на ЗУТ. Ако е строеж, той би бил 6-а категория, ако е строен отделно от сградата. При строежа е необходимо разрешение за строеж. В плана от 1988 г., 1995 г. и този от 2003 г. фигурира като паянтова постройка.
При така установените факти съдът приема следното от правна страна:
Актът е в предписаната от закона форма – мотивирана писмена Заповед, но при съществени нарушения на административно-производствените правила. Административният орган не е обсъдил представените доказателства в цялост като не е изследвал дали процесният обект фигурира в действащ регулационен или кадастрален план, респ. кога е поставен и как е изграден.
Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед е издадена в нарушение на материално-правните разпоредби. Съгласно чл. 57а, ал. 3 във връзка с ал. 1, т. 1 от ЗУТ кметът на общината е компетентен да издаде заповед за премахване на обекти по чл. 56 и чл. 57 от ЗУТ тогава, когато са поставени без разрешение или в противоречие с издаденото такова. Компетентността на този орган се простира само по отношение на обекти по чл. 56 и чл. 57 от ЗУТ, които се поставят по ред, установен с наредба на общинския съвет, съгласно чл. 56, ал. 2 от ЗУТ. В процесния случай е безспорно, че с оспорената заповед е наредено премахването на обект, който няма характеристиката на такъв по чл. 56 и чл. 57 от ЗУТ. В обхвата на чл. 56 и чл. 57 от ЗУТ са преместваеми увеселителни обекти и преместваеми обекти за търговски и други обслужващи дейности - павилиони, кабини, маси, зарядни колонки за електрически превозни средства, както и други елементи на градското обзавеждане (спирки на масовия градски транспорт, пейки, осветителни тела, съдове за събиране на отпадъци, чешми, фонтани, часовници и други), а така също рекламни, информационни и монументално- декоративни елементи. При условията на неизчерпателно изброяване са посочени примери - павилиони, кабини, маси и други елементи на градското обзавеждане. От друга страна гаражите са изрично посочени като допълващо застрояване в разпоредбата на чл.42, ал.2 ЗУТ, която норма систематично се намира в раздел VII – допълващо застрояване.
Доколкото закона (ЗУТ) предвижда различен ред и условия (включително и по отношение компетентността на органа) за премахване на незаконен строеж и за премахване на преместваем обект, настоящият състав приема като разграничителен

критерий наличието, респективно липсата на „строеж” по смисъла на §5, т.38 от Допълнителните разпоредби на ЗУТ. В настоящия случай от събраните и неоспорени по делото доказателства съдът приема за установено, че е налице „строеж” по смисъла на §5, т.38, тъй като процесната гаражна клетка е с изпълнени ивични основи с вбетонирани метални колони върху под от валирана трошенокаменна настилка. Тези основи са вкопани в земята. Същата не отговаря на определението в §5, т.80 от ДР на ЗУТ, тъй като не може да бъда преместена на друго място без да наруши целостта си и да загуби своята индивидуализация и възможност да бъде ползвана на друго място със същото или с подобно предназначение на това, за което е ползван на мястото, от което е отделен. В този смисъл Решение № 3412 от 12.03.2013 г. на ВАС по адм. д. № 1514/2013 г., II о., докладчик съдията С. Ч., Решение № 7370 от 30.05.2013 г. на ВАС по адм. д. № 4087/2013 г., II о., докладчик съдията Л. М..

Освен това видно от доказателствата по делото, обектът е нанесен в одобрен регулационен план за първи път през 1988г. като паянтова стопанска постройка.

Предвид гореизложеното съдът намира, че така подадената жалба е основателна и доказана и като такава следва да бъде уважена, а оспорената заповед, като издадена в противоречие с материално-правните разпоредби, отменена. С оглед изхода на спора на жалбоподателя се дължат разноски в размер на 10 лв. държавна такса, адвокатско възнаграждение в размер на 600лв. по приложени пълномощни на л. 38 и 39 и 200лв. – депозит за възнаграждение на вещо лице. Що се отнася до искането за присъждане на разноски за разпит на свидетел в размер на 15 лв., същото е неоснователно, тъй като такива не са разходвани поради заличаване на свидетеля. Възражението на ответника за прекомерност на адвокатския хонорар съдът счита за неоснователно, тъй като същият е в минимален размер съгласно чл.8, ал.2, т.1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Мотивиран от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ, 41-и състав

РЕШИ

ОТМЕНЯ по жалба на Г. Й. П. от [населено място] ЗАПОВЕД № РД-18-174/28.11.2013г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол” при Направление „Архитектура и градоустройство” на Столична община, като незаконосъобразна.

ОСЪЖДА директора на дирекция „Контрол по строителството” към Столична община да заплати на Г. Й. П. от [населено място] разноски по делото в размер на 810лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: